

בעניין:

**המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר**

ע"י ב"כ עוה"ד דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או סיגי בן-ארי  
(מ"ר 37566) ו/או אלעד כהנא (מ"ר 49009) ו/או עידו בלום  
(מ"ר 44538) ו/או חווה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או נועה  
דיאמונד (מ"ר 54665) ו/או נמרוד אביגאל (מ"ר 51583) ו/או  
בנימין אחסתרובה (מ"ר 58008)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר  
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200  
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

**העותר**

- נ ג ד -

**שירות בתי הסוהר**

ע"י פרקליטות המדינה  
משרד המשפטים, ירושלים

**המשיב**

### עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב והמורה לו לבוא וליתן טעם, כדלקמן:

- א. מדוע לא ישפר את תנאי הכליאה במתקן המעצר בפתח-תקווה, שבאחריותו, באופן שיהלמו את זכויותיהם על-פי דין של הכלואים בו;
- ב. לחלופין, מדוע לא יורה על העברת הכלואים במתקן המעצר בפתח-תקווה למתקן כליאה שתנאיו סבירים והולמים את הדין;
- ג. ולמצער, מדוע לא יקפיד על העברת העצירים למתקן כליאה בו תנאי הכליאה עומדים בדרישות הדין במהירות האפשרית לאחר תומה של חקירת הכלואים.

### ואלה נימוקי העתירה

אכן המעצר מחייב, מעצם מהותו, שלילת חופש. עם זאת, אין בו כדי להצדיק, מעצם מהותו, פגיעה בכבוד האדם. **ניתן לקיים מעצר ולהבטיח את ביטחון המדינה ושלוש הציבור באופן שישמור על כבוד האדם של העצור...** מרחב כליאה אינו מכלאה שחיות מצטופפות בה. גם החשודים בגרועים שבמעשי הטרור זכאים למעצר ברמה אנושית מינימלית, ותוך הבטחת צרכי אנוש בסיסיים. אנו עצמנו לא נהיה אנושיים אם לא נבטיח רמה אנושית לעצורים

שבמשמורתנו... זו חובתו של ממשל ישראלי על פי מהותו האנושית-היהודית והדמוקרטית (דברי הנשיא ברק בבג"ץ 3278/02 **המוקד להגנת הפרט ואח' נ' מפקד כוחות הצבא באזור**, פ"ד נז(1)385, סעיף 24 לפסק הדין; להלן: **פרשת המוקד להגנת הפרט**; כל ההדגשות בעתירה הן שלי – ד.ש.).

1. עניינה של העתירה הוא החזקתם של עצורים פלסטינים, תושבי השטחים, במתקן המעצר בפתח-תקווה (להלן: **המתקן**) בתנאים לא תנאים, המפרים זכויותיהם על-פי דין. בנוסף, דנה העתירה בתופעה של החזקת עצורים פלסטינים במתקן הרבה מעבר לתום תקופת החקירה שלהם, עניין חמור כאשר מדובר על תנאי מעצר לא אנושיים.
2. תנאי הכליאה השוררים במתקן הם קשים מנשוא. הם רחוקים מהסטנדרטים הבינלאומיים המינימאליים, ונופלים אף מהמתחייב במסגרת הדין הישראלי. תנאי הכליאה במתקן, כפי שיפורט בהרחבה להלן, אינם עונים על הצרכים הבסיסיים של בן תרבות ופוגעים בכבוד האדם של המוחזקים בו בצורה קשה. החזקה של כלואים בתנאים שכאלה מהווה התעלמות בוטה של המשיב מצרכיהם האנושיים הבסיסיים ביותר.
3. המוקד להגנת הפרט (להלן: **המוקד**, או **המוקד להגנת הפרט**), הוא העותר, מייצג מספר רב של אסירים ואסירים לשעבר, המתלוננים, בין היתר, על התנאים הקשים השוררים במתקן, בו הוחזקו בראשיתה של תקופת מאסרם. במסגרת הטיפול בתלונות הללו, החוזרות על עצמן אצל כל אחד ואחד מהמתלוננים, פנה העותר למשיב, על-מנת שיפעל ויביא לשיפור בתנאים. דא עקא, **נראה כי דבר לא נעשה בעניין זה**. מעדויות עצורים שהוחזקו במתקן לאחרונה, בחלוף למעלה משנה וחצי מאז פנה העותר לראשונה אל המשיב בעניין, עולה כי עולם כמנהגו נוהג. התלונות המצמררות חוזרות על עצמן.
4. המתלוננים בהם מדובר נעצרו על-ידי כוחות הביטחון של ישראל החל מסוף שנת 2008, והועברו כולם למתקן בפתח-תקווה. ההעברה נעשת לצרכי חקירה. במהלך החזקתם שם, מעידים המתלוננים על תנאי כליאה מחפירים. לא זו אף זו – חלק גדול מהמתלוננים הוחזקו במתקן למשך פרקי זמן משמעותיים ביותר, הרבה מעבר לסיום תקופת החקירה שלהם.
5. אותם התיאורים עוכרי השלווה חוזרים על עצמם בעדויות שונות לאורך תקופה ממושכת, עד לחודשים האחרונים ממש. מהמכלול עולה תמונה קשה. אולם, לאור התנהלותו, נראה שאת המשיב תנאי הכליאה במתקן כלל אינם מטרידים.

### **הצדדים**

6. העותר הוא ארגון זכויות אדם, אשר מסייע מזה שנים רבות לאסירים ועצורים פלסטינים, הכלואים בבתי כלא בישראל, בשמירה על זכויותיהם הבסיסיות.
7. המשיב, רשות הכליאה הלאומית של ישראל, הוא הגורם האחראי לשמירת כבודם ורווחתם של עצורים, המוחזקים במתקני מעצר שבאחריותו. בין היתר, אחראי המשיב לשמירה על

זכויותיהם הבסיסיות של עצורים, ובכללם המתלוננים שתצהיריהם מהווים את הבסיס לעתירה זו, שהיו כלואים במתקן המעצר בפתח-תקווה.

### תנאי המעצר במתקן בפתח-תקווה

8. תיאור תנאי המעצר הקשים במתקן מבוססים על כמאה תצהירים, שניתנו לעורכי דין מטעם העותר במהלך השנים 2009-2011. לעתירה זו מצורפים שישה תצהירים, מארבע תקופות זמן שונות. זאת, בין היתר, כדי להוכיח כי תנאי הכליאה במתקן אינם משתפרים כהוא זה בחלוף הזמן, זאת למרות פניות העותר בעניין.

9. לעתירה מצורפים התצהירים הבאים:

תצהירו של מר \_\_\_\_\_ חמאד (ת"ז \_\_\_\_\_), משכם, שנגבה ביום 10.5.09. מר חמאד הוחזק במתקן מאמצע פברואר 2009 עד סוף אפריל 2009;

תצהירו של מר \_\_\_\_\_ קוט (ת"ז \_\_\_\_\_), משכם, שנגבה ביום 27.12.09. מר קוט הוחזק במתקן מסוף ספטמבר 2009 עד אמצע נובמבר 2009;

תצהירו של מר \_\_\_\_\_ סורקגי (ת"ז \_\_\_\_\_), משכם, שנגבה ביום 9.8.10. מר סורקגי הוחזק במתקן מתחילת יוני 2010 עד סוף יולי 2010;

תצהירו של מר \_\_\_\_\_ סורקגי (ת"ז \_\_\_\_\_), משכם, שנגבה ביום 23.8.10. מר סורקגי הוחזק במתקן מתחילת מאי 2010 עד סוף יוני 2010;

תצהירו של מר \_\_\_\_\_ שבארו (ת"ז \_\_\_\_\_), משכם, שנגבה ביום 23.8.10. מר שבארו הוחזק במתקן מסוף אפריל 2010 עד סוף יוני 2010;

תצהירו של מר \_\_\_\_\_ אוסטה (ת"ז \_\_\_\_\_), משכם, שנגבה ביום 22.2.11. מר אוסטה הוחזק במתקן בחודש ינואר 2011.

העתק תצהירו של מר חמאד מצורף ומסומן ע/1; העתק תצהירו של מר קוט מצורף ומסומן ע/2; העתק תצהירו של מר מועאד סורקגי מצורף ומסומן ע/3; העתק תצהירו של מר נהיד סורקגי מצורף ומסומן ע/4; העתק תצהירו של מר שבארו מצורף ומסומן ע/5; העתק תצהירו של מר אוסטה מצורף ומסומן ע/6.

10. כפי שעולה מהתצהירים – כמו גם מעדויות רבות נוספות, כאמור לעיל – במתקן 15 תאים, המשמשים להחזקת עצורים, הנתונים לחקירת שבי"כ. תיאורים מצמררים במיוחד ניתנים לגבי התאים הראשונים (מספרים 1-10), כאשר התאים האחרונים (מספרים 11-15) משמשים בדרך-כלל להחזקת מספר עצורים, בתקופות מאוחרות יותר של ההחזקה במתקן (למרות שישנם מקרים רבים של עצורים, שהוחזקו בתאים הראשונים, ה"בעייתיים" יותר, עד היום האחרון להחזקתם במתקן).

11. כך נמסר בתצהירו של מר \_\_\_\_\_ חמאד :

**הצינוק היה מגעיל, זה מקום קטן עם שירותים בפנים, צחנה תמידית, ריח רע נודף מהשמיכה והמזרון... אין היגיינה בסיסית. לפעמים, נשפך בנוסף לכלוך שכבר ישנו על השמיכה, נשפך אוכל או תה, הם לא הסכימו להחליפה. לפעמים כיסיתי את השירותים, כדי לעשות הפרדה בינם לבין הצינוק, והשמיכה התלכלכה עוד יותר, אבל לדעתם זו לא סיבה להחלפה... התאורה דולקת כל הזמן בצבע אדום שמכאיב לעיניים ועושה סיוטים...**

12. התנאים בתאי המעצר אינם עומדים לא בסטנדרטים המינימאליים הקבועים בדין הישראלי, ולא באלו הקבועים בדין הבינלאומי, דבר שמביא לפגיעה קשה ומוחשית בכבודם ובמצבם הגופני של העצורים. מה עוד, שהעצורים מוחזקים בתנאים הללו למשך תקופות זמן ארוכות, הרבה מעבר לזמן החקירה שלהם. כך נמסר בתצהירו של מר \_\_\_\_\_ קוט :

**במשך 15 ימים לאחר סיום החקירה האחרונה לא הועברתי... ביקשתי לעבור מפתח-תקווה ולא נעניתי. נדנדתי ולא נעניתי... בגלל זה נאלצתי לשבות רעב ל-7 ימים... בסוף הגיע קצין אחראי, והבטיח שאעבור תוך יומיים או שלושה אם אפסיק את השביתה. הסכמתי... לא העבירו אותי, שיקרו, ונשארתי לעוד 29 ימים... כשיצאתי מפתח-תקווה החישוב היה בערך 62 יום...**

13. כפי שעולה מהתצהירים, התאים מלוכלכים ומזוהמים; בור הספיגה, המשמש כשירותים, אינו מופרד מיתר תא המעצר, כך ששורת צחנה תמידית בתא; השמיכות והמזרון שמסופקים גם כן מלוכלכים ומסריחים; לא מסופקים לעצורים בגדים להחלפה, ולא ניתנת להם האפשרות להתקלח בתדירות סבירה, מה שגורם להם להתבוסס בסחי וצחנה משך כל היום; ובאשר למקלחת עצמה – מדובר על צינורות, המזרימים מים מעל לבורות ספיגה, המשמשים גם שירותים, כך שכאשר אדם מתקלח, מי המקלחת מתערבבים במי ביוב. כך מסר בתצהיר מר \_\_\_\_\_ סורקגי :

**הצינוק הוא 3 צעדים אורך ו-3 רוחב, ושירותים פתוחים בתוך החדר הזה. הצרה כשמכניסים עוד אחד איתי כי אז קשה ללכת לשירותים. הקירות מחוספסים מאוד רואים שזה כדי להשפיע על מצב רוחו של האסיר, אתה נתקף בדיכאון... התקלחתי, אבל זה למעשה שירותים פתוחים ומעליהם תוש שמוריד מים לתוך השירותים.**

14. עוד עולה, כי אין כל פתח לכניסת אור שמש לתאים, ובמקום זאת מותקנות בתאים נורות, המאירות 24 שעות ביממה באור צהבהב-אדמדם. עצורים רבים סבלו מכך מאוד, מאחר שהאור מפריע לשינה, וגורם לכאבי ראש, ולאובדן חוש התמצאות בזמן. באשר לאוורור – עולה כי בתאים ישנו פתח, שלא ניתן לכסותו, לכניסת אוויר מקפוא. רבים מהעצורים התלוננו על קור עז ששרר בתאים, מה שגרם לחלקם לחלות. בנוסף, לא היתה בידם דרך

להתגונן מפני הקור – הסוהרים במתקן סירבו להעלות את טמפרטורת המיזוג, והשמיכות שסופקו לעצורים היו דקות ולא מספיקות. וכך לעניין זה בתצהירו של מר \_\_\_\_\_ דלעיל:

**אור אדום דולק כל הזמן וגורם לכאב בעיניים. כשניסיתי לכסות את האור במגבת, הם לא הסכימו והסירו אותה. יש סוג של ונטה ששואבת את האוויר מתוך התא, ואחרת שמכניסה אוויר. לפעמים האוויר הנכנס קר מאוד ואיני יודע אם זה בכוונה או שכך הם הדברים... בצינוק היו מזרונים מאוד, מאוד מגעילים ומלוכלכים, והשמיכות גם עם ריח מגעיל, רטיבות גבוהה ולכלוך שלא יתואר. צורת המזרון לא עוזבת את הראש שלי. לפעמים אמרתי לעצמי שאחזיק מעמד ולא אניח את גופי עליו. בסוף נשברתי מעייפות וישנתי על המזרון המגעיל.**

15. כפי שראינו, בתאי המעצר אין הפרדה בין השירותים לבין יתר התא. ה"שירותים" הם בור ספיגה, הנמצא בתוך התא (שהוא קטן מאוד ממילא), כך שבאופן רגיל, שוררת בתאים צחנה קשה. כמו-כן, עולה כי במקרים לא מעטים נסתם בור הספיגה ועולה על גדותיו, כך שהתא הקטן הופך לשלולית ביוב. מדובר במפגע תברואתי קשה ביותר. מה עוד שכאשר מוחזקים בתאים הקטנטנים שני עצורים, אין כלל פרטיות בעשותם את צרכיהם. זאת, בנוסף לאפשרות שסוהר יפתח את דלת התא בדיוק כאשר עושה עצור את צרכיו. זהו מצב בלתי נסבל, הפוגע קשות בכבודם של העצורים.

16. מרבית העצורים התלוננו על כך שבימים הראשונים למעצרים במתקן (לעתים מספר הימים הגיע לעשרה), לא ניתנה להם האפשרות להתקלח. גם לאחר מקלחת אחת, תדירות המקלחות היתה נמוכה, לעתים אחת לשבוע. תיאור זה מצטרף למה שצוין בסעיף 12 לעיל, שהמקלחת עצמה אינה היגיינית, אלא מהווה מפגע תברואתי בפני עצמו. לעניין זה נמסר בתצהירו של מר חמאד:

**בשבוע הראשון מנעו ממני להתקלח. נתנו לי להתקלח אחרי כ-6 ימים, החוקרים אמרו שאני מריח רע ומסריח. אמרתי להם שאם זה מפריע להם, שיתנו לי להתקלח... גם אחרי זה בקושי נתנו...**

17. כלל העדויות שבידי העותר מעלות כי התאים במתקן, הממוספרים מ-1 עד 10, הם תאים זעוריים ממש. גודלם המשוער נע סביב 1.5 מ' x 1.5 מ'. עצורים רבים כינו את התאים "ארונות מתים". ב"ארונות מתים" אלו הוחזקו לעתים שני עצורים בו זמנית.

18. תמונה קשה עולה גם בכל הנוגע למצב הקירות בתאים – העצורים דיווחו כי הם מחוספסים, ואף דוקרניים, צבועים בצבע אפור צהבהב, ומלאים כתמי רטיבות. נראה כי התאים הללו לא סוידו זה תקופה ארוכה, מה שמשפיע לרעה על תנאי התברואה, הירודים ממילא, השוררים בתאים.

19. התצהירים מעלים תמונה קשה בכל הנוגע לכלי המיטה המסופקים לעצורים – המזרון דק מאוד (סנטימטרים בודדים, על-פי כמה עדויות); גם המזרון וגם השמיכות מצחינים ומלוכלכים. רבים דיווחו כי היה נדמה להם שכלי המיטה מעולם לא כובסו. כמו-כן, עצורים שביקשו מהסוהרים במתקן שמיכות נקיות, או כי תכובסנה שמיכותיהם, נענו תמיד בשלילה. היו אף מקרים שעצורים ישנו לילה על רצפת התא החשופה, כדי להימנע ממגע עם כלי המיטה.

20. כלל העצורים, פלסטינים תושבי הגדה המערבית, נלקחים ברוב רובם של המקרים באישון לילה מבתיהם, ונאסר עליהם לקבל מבקרים במתקן. כך, נוצר מצב שאין בידם כל דרך להשיג בגדים או לבנים להחלפה. דא עקא, מתוך התצהירים עולה כי לעצורים לא מסופקים כלל בגדים להחלפה, ובמקרים בודדים הם זוכים לקבל זוג לבנים אחד לאחר תקופת מעצר ממושכת. רבים זכו לקבל בגדים להחלפה רק לאחר ביקור של נציג הצלב האדום. כך מסר מר \_\_\_\_\_ שבארו בתצהירו מיום 23.8.10:

**לא נתנו בכל תקופת החקירה לבנים או בגדים אחרים עליונים. שבוע לפני שעזבתי (הייתי שם 55 ימים) אחרי ביקור הצלב האדום נתנו תחתונים אחד וזהו.**

21. התצהירים מעלים כי רבים מהעצורים, המובאים למתקן לצורכי חקירת שב"כ, מוחזקים בו זמן רב לאחר תום תקופת החקירה. מדובר על תקופות זמן משמעותיות, הנעות בין שבוע ליותר מחודש, של המשך החזקה בתנאים קשים, ללא כל סיבה נראית לעין. כאן המקום להוסיף, כי פן חמור זה של תנאי ההחזקה במתקן עלה מפורשות אף מתוך דו"ח ביקורת, שנכתב על-ידי נציגת משרד המשפטים, שביקרה במתקן בחודש מרץ 2009. העתק מצונזר של הדו"ח הועבר לעותר על-ידי המשיב, כפי שיפורט להלן.

העתק החלק הרלוונטי מתוך דו"ח הביקורת מצורף ומסומן ע/7.

### **מיצוי ההליכים**

22. ביום 13.7.09 פנה העותר לגנ"ם קטי פרי, ראש מחלקת האסיר של המשיב (נכון לאותה העת), בדרישה כי ייבדקו שורת מקרים, בהם הוחזקו עצורים במתקן הרבה מעבר לתקופה בה נחקרו, וכי ייפסק לאלתר "נוהג" זה. בנוסף, ביום 14.7.09 פנה העותר לר"כ ערן פייר, מפקד המתקן, במכתב מפורט בכל הנוגע לתנאי הכליאה במתקן, כפי שעלה מהתצהירים, בו היתה דרישה חד-משמעית – כי יתוקנו לאלתר הליקויים החמורים שנמצאו במתקן, על-מנת שתנאי הכליאה במקום יעמדו בסטנדרטים אנושיים מינמאליים, על-פי דין.

העתק פניית המוקד לגנ"ם פרי מצורף ומסומן ע/8; העתק פניית המוקד לר"כ פייר מצורף ומסומן ע/9.

23. ביום 27.8.09 התקבלו אצל העותר שתי תשובות מהמשיב.

24. בתשובה אחת, נמסר כי "ממצאי הבדיקה מצביעים על כך כי אין עיכוב בהעברת מסיימי חקירה". למותר לציין כי בתשובה לא הובא כל פירוט של הליך בדיקה כלשהו, ולא היתה כל התייחסות למקרים הרבים של החזקה מיותרת במתקן עליהם הצביע העותר, אלא רק אמירות כלליות בעלמא.

העתק מכתבה של ר"כ איילת וירצר מיום 27.8.09 מצורף ומסומן ע/10.

25. בתשובה השנייה פורטו ה"שיפורים", שנטען שנעשו לכאורה במתקן "לאחרונה" (כך שם), בין היתר בתחום ההיגיינה האישית, ביגוד להחלפה לאסירים, שירותים, מקלחות וכיו"ב.

העתק מכתבו של סג"ד גילה שבירו מיום 27.8.09 מצורף ומסומן ע/11.

26. ביום 8.9.09 נשלחה לר"כ וירצר תשובת העותר לעניין החזקת עצורים במתקן ללא סיבה, בה התבקש פירוט של כל המקרים שנבדקו על-ידי המשיב, ושהיוו בסיס לתשובתו החד-משמעית, לפיה כביכול לא קיימת תופעה של עיכוב עצורים במתקן שלא לצורך.

העתק תשובת העותר מיום 8.9.09 מצורף ומסומן ע/12.

27. ביום 13.9.09 נשלחה לסג"ד שבירו תשובת העותר בעניין תנאי הכליאה במתקן, בה הודגש כי טענות העותר מתבססות על תצהירים רבים מאוד, שחוזרים על עצמם בכל הנוגע לתנאי הכליאה. לאור זאת, דרש העותר כי המשיב יעביר לו ממצאים של ועדות ביקורת תקופתיות, **עצמאיות ובלתי תלויות**, שיאמתו את הנטען בתשובתו בדבר השיפור, כביכול, בתנאי הכליאה.

העתק תשובת העותר מיום 13.9.09 מצורף ומסומן ע/13.

28. ב-2.11.09 שלח העותר פנייה נוספת ליועמ"ש שהמשיב בעניין התופעה של החזקת עצורים במתקן מעבר לזמן החקירה. בפנייה זו הוזכרו עוד שני מקרים של עיכוב במתקן, שהתרחשו לאחר קבלת התשובה הראשונה של המשיב. זאת, בנוסף ל-19 המקרים שפורטו במכתב הראשון.

העתק פנייתו של העותר מיום 2.11.09 מצורף ומסומן ע/14.

29. ביום 9.11.09 שלח העותר פנייה נוספת ליועמ"ש המשיב בנוגע לתנאי הכליאה במתקן.

העתק פניית המוקד מיום 9.11.09 מצורף ומסומן ע/15.

30. לאור העובדה שלא התקבלו תשובות מהמשיב בנוגע לאף אחת מהסוגיות הנדונות, נשלחו עוד שתי פניות, אחת בכל נושא, ביום 15.3.10.

העתק הפנייה הנוספת בנוגע להחזקת עצורים מעבר לזמן החקירה מצורף ומסומן ע/16;  
העתק הפנייה בעניין תנאי הכליאה במתקן מצורף ומסומן ע/17.

31. ביום 28.4.10 הגיעה תשובת ע' יועמ"ש שב"ס, כאשר מצורף אליה העתק מצונזר של דו"ח ביקורת תקופתי, שנערך במתקן בחודש מרץ 2009 על-ידי צוות פרקליטות ממשד המשפטים (צורף כנספח ע/7 לעיל). העותר לא מצא בדו"ח התייחסות לרבות מן הנקודות, שהועלו על-ידו בפניותיו למשיב.

נקודה מעניינת היא, שדווקא בנושא מרכזי אחד ישנה חפיפה בין טענות העותר לבין ממצאי הדו"ח – העובדה כי ישנה תופעה חמורה של החזקת עצורים במתקן הרבה מעבר לתום תקופת החקירה שלהם.

32. מאז, כאמור, נגבו תצהירים נוספים מעצורים, שהוחזקו במהלך 2010 וראשית 2011. על-בסיס התצהירים הללו, פירסמו בתחילת 2011 העותר, יחד עם ארגון "בצלם", דו"ח משותף, שעוסק בנעשה בין כותלי המתקן בפתח-תקווה. בין היתר, עוסק הדו"ח גם בתנאי הכליאה השוררים במתקן. בתשובת משרד המשפטים לדו"ח נמסר, בין היתר, כי במתקן נערכות ביקורות תקופתיות כדי לוודא שמירה על תנאי מחיה מינימליים. אולם, לא נמסר מיהם "המבקרים", או מתי נערכו הביקורות האחרונות.

33. ביום 8.2.11 נשלח העתק מהדו"ח ליועמ"ש המשיב, יחד עם תגובת משרד המשפטים. בפנייה זו התבקש המשיב לפרט מתי נערכו במתקן הביקורות האחרונות, מהם הממצאים של אותן ביקורות, והאם נערכו שיפורים או שינויים כלשהם במתקן בעקבות הביקורות.

העתק פניית העותר מצורף ומסומן ע/18.

למרות תזכורות חוזרות ונשנות, המשיב בחר שלא לענות לפניית המוקד. לאור התצהירים שבידו, ובשל ההתחמקות הנמשכת של המשיב ממענה ענייני לפניית העותר, **לא נותרה לעותר כל ברירה, מלבד פנייה לבית משפט נכבד זה.**

## הטיעון המשפטי

### המסגרת הנורמטיבית – הסטנדרט לתנאי כליאה בדין הישראלי, לעומת המצב השורר במתקן

34. הדין החל בנושא תנאי הכליאה הנדרשים בבתי כלא ובתי מעצר בישראל מצוי בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **החוק**), ותקנות סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) (תנאי החזקה במעצר), התשנ"ו – 1997 (להלן: **התקנות**).

35. כאן המקום להדגיש, כי הכללים החלים על החזקת עצורים החשודים בעבירות ביטחון, **הינם פחותים מאשר תנאי כליאה מינימאליים כאשר עסקינן באסירים שפוטים**. אם כך, העובדה שתנאי הכליאה במתקן אינם עומדים אף בסטנדרט המינימאלי המופחת, מוסיפה נדבך נוסף של חומרה על גבי זו העולה מתיאור התנאים, הקשים לכשעצמם.



## תנאי מעצר הולמים

36. כלל העל בעניין קבוע בסעיף 9(א) לחוק, קובע כי "עצור יוחזק בתנאים הולמים שלא יהיה בהם כדי לפגוע בבריאותו ובכבודו". כפי שעולה מהעדויות, התנאים בהם מוחזקים העצורים רחוקים מרחק רב מלהיות "הולמים", ופוגעים קשות בכבודם ובבריאותם של העצורים.

37. סעיף 9(ב)(1) לחוק קובע כי עצור יהיה זכאי לתנאי תברואה הולמים, ולתנאים שיאפשרו לו לשמור על ניקיונו האישי. כפי שמעלות העדויות, התנאים במתקן אינם עומדים כלל בסטנדרט הבסיסי הזה; בתאי המעצר במתקן שוררים תנאי תברואה קשים. התבוססות בסחי אינה עומדת בסטנדרט תברואתי כלשהו, מינימאלי ככל שיהיה.

## תאורה ואוורור

38. סעיף 9(ב)(4) לחוק קובע כי עצור יהיה זכאי לתנאי תאורה ואוורור סבירים בתא. המתואר בעדויות אינו עולה בקנה אחד עם הקבוע בסעיף.

39. כל העצורים התלוננו על-כך שאין כלל פתח לכניסת אור שמש לתאים, ובמקום זאת מותקנות בתאים נורות, המאירות **במשך 24 שעות ביממה** באור צהבהב-אדמדם. עצורים רבים סבלו מכך מאוד, מאחר שהאור מפריע לישון, וגורם לכאבי ראש קשים, ולאובדן חוש התמצאות בזמן.

40. באשר לאוורור, המצב אינו שונה – בתאים ישנו פתח, שלא ניתן לכסותו, לכניסת אוויר ממוזג. דא עקא, רבים מהעצורים התלוננו על קור עז ששרר בתאים, מה שהביאם לחלות ולהצטנן. בנוסף, לא היתה בידם דרך להתגונן מפני הקור – הסוהרים סירבו להעלות את טמפרטורת המיזוג, והשמיכות שסופקו לעצורים היו דקות ולא מספיקות.

41. תקנה 3(א) לתקנות קובעת כי בתאי העצורים יהיה חלון עם גישה לאוורור חיצוני; למצער, התקנה קובעת כי, במידה ואין זה אפשרי, יותקן בתא אמצעי אוורור חלופי **סביר**. ברי כי מיזוג אוויר מקפיא, אשר גורם לעצורים לחוש בקור עז ולמחלות, אינו תחליף סביר לפתחי אוורור חיצוניים. **הקפאת עצורים בתאם עולה כדי התעללות אסורה בהם.**

## שירותים והיגיינה

42. תקנה 3(ב) לתקנות קובעת כי **בין השירותים ליתר תא המעצר צריכה להיות מחיצה מפרידה**. בתאי המעצר אין כלל הפרדה בין השירותים לבין יתר התא. במקרה הנדון ב"שירותים" הכוונה היא לבור ספיגה, הנמצא בתוך התא (שהוא קטן מאוד ממילא). ניתן רק לדמיין את הצחנה הקשה, השוררת באופן רגיל בתאי המעצר. כמו-כן, רבות מן העדויות חוזרות על כך שבמקרים לא מעטים נסתם בור הספיגה ועולה על גדותיו, כך שהתא הקטן הופך לשלולית ביוב. זהו מפגע תברואתי קשה ביותר. אלו הם תנאי מעצר בלתי הולמים בעליל. זאת ועוד, גם כבודם של העצורים הופך למרמס בשל כך שהשירותים והתא חד הם – מפעם לפעם קורה

שהסוהרים פותחים את דלת התא, רק כדי לגלות כי העצור עושה את צרכיו בדיוק באותו הזמן. גם כאשר מוחזקים בתא שני עצורים נגרמת פגיעה קשה בפרטיות.

43. תקנה 3(ג) לתקנות קובעת כי לעצור יש **זכות למקלחת חמה מדי יום**. במתקן בפתח-תקווה לא מניח ולא מקצתיה. מרבית העצורים התלוננו על כך שבמשך הימים הראשונים להחזקתם במתקן **לא ניתן להם להתקלח כלל**. עצורים שהוחזקו במתקן חודש או יותר, זכו למקלחות ספורות, לרוב שתיים או שלוש. במקרה הנדון אף לא מדובר במקלחת חמה, אלא בצינור המזרים מים קרים מעל לבורות ספיגה, המשמשים גם כשירותים.

44. גם תקנה 6(ד) קובעת כי על עצור לקבל מקלחת חמה פעם ביום. הסייג לעניין זה, שהחלתו תלויה בתנאי שצורכי חקירה דורשים דחייתה של מקלחת, אינו מאפשר דחייה של יותר משלושה ימים. דא עקא, מניעת המקלחת מעצורים במתקן היא לזמנים הרבה יותר ארוכים. זהו מצב לא נסבל, הפוגע בבריאותם, כבודם ותנאי התברואה של העצורים בצורה קשה.

#### **גודלם של תאי המעצר ותחזוקתם**

45. בתקנה 3(ה) קובעת כי לכל עצור ישנה זכות למינימום של 4.5 מ"ר שטח מחיה בתא. מהעדויות שבידינו עולה כי התאים במתקן אינם עומדים בסטנדרטים הללו – רבים מהעצורים מעידים על תאים קטנטנים, שנעים סביב גודל מוערך של  $1.5 \times 1.5$  מ'. חלקם אף העידו כי לא עלה בידם לישר את הרגליים, או לעמוד זקופים.

46. תקנה 4(א) לתקנות מורה כי על תאי המעצר להיות מסוידיים פעמיים בשנה; אף תקנה 22(ב)3, המסייגת את תחולת התקנה על עצורים החשודים בעבירות ביטחון, מורה כי על התאים להיות מסוידיים פעם בשנה לפחות. דא עקא, מהעדויות עולה תמונה עגומה בכל הנוגע למצב הקירות בתאים – העצורים דיווחו כי הם מחוספסים, בעלי צבע אפרפר-חום, ומרובבים כתמי רטיבות. נראה שתאים אלו לא עברו סיוד מזה תקופה ארוכה, וכך הם משפיעים לרעה על תנאי התברואה במתקן, הירודים ממילא.

#### **כלי מיטה ובגדים להחלפה**

47. גם על-פי תקנה 6(א), וגם על-פי הסייג החל על עצורים ביטחוניים בתקנה 22(ב)2, שומה על רשויות בית המעצר לספק לעצור מזרון ושמיכות נקיים. מהעדויות עולה תמונה קשה בקשר לכלי המיטה המסופקים לעצורים – המזרון דק מאוד (כ-4 ס"מ על-פי כמה עדויות); גם המזרנים וגם השמיכות מצחינים ומלוכלכים. רבים דיווחו כי נדמה שלא כובסו מעולם (!). היו אף עצורים שהעידו כי ישנו לילה על הרצפה החשופה של תא המעצר.

48. בתקנה 6(ב) נקבע כי על רשויות בית המעצר לכבס ולנקות את השמיכות, המסופקות לעצורים, לפי הצורך. העצורים כולם הלינו בעדויותיהם כי השמיכות היו כה מצחינות, עד כי נראה כי לא כובסו כלל, או, למצער, כי עבר זמן רב מאז שכובסו לאחרונה. כמו-כן, עצורים

שביקשו מהסוהרים שמיכות נקיות, או כי תכובסנה שמיכותיהם, נענו תמיד בשלילה, וכך נאלצו לשהות במתקן בתנאים לא הולמים, לא היגייניים ומשפילים.

49. תקנה 6(ה) קובעת, כי אם אין לעצור גישה לבגדים להחלפה, על מקום המעצר לספק לו אותם. ברי, כי אין בידי פלסטינים תושבי הגדה, אשר נלקחים באישון ליל מבתיים, ונמנעים מהם ביקורים, דרך להשיג בגדים להחלפה. למרות זאת, לעצורים לא מסופקים בגדים להחלפה כלל, או שבמקרים בודדים הם מקבלים רק לבנים, אך לא בגדים.

#### **כלל יסוד במשפט הישראלי – זכויות האדם של העצור נשמרות לו גם בעת מעצרו**

50. זכותם של העצורים, המוחזקים במתקן בפתח-תקווה, לתנאי כליאה הולמים ואנושיים, נובעת גם מהתפישה השלטת, הן במשפט הבינלאומי והן במשפט הישראלי, שעצם המעצר או המאסר, אין בהם כדי לשלול את זכויות היסוד של הכלוא. מן המפורסמות היא כי חומות הכלא מגבילות את חופש התנועה של הכלוא, על כל הנובע מכך, אך אין בהן כדי להפקיע את זכויות היסוד האחרות שלו, למעט כאלו שנשללו ממנו על-פי הוראה מפורשת בדין :

**כלל גדול בידינו, כי כל זכות מזכויות האדם באשר הוא אדם שמורה לו, גם כאשר נתון הוא במעצר או במאסר, ואין בעובדת המאסר בלבד כדי לשלול הימנו זכות כלשהי, אלא כאשר הדבר מחויב ונובע מעצם שלילת חופש התנועה הימנו, או כאשר מצויה על כך הוראה מפורשת בדין... שורשיו של כלל זה במורשת ישראל מקדמת דנא : על-פי האמור בדברים, כה ג: 'ונקלה אחיך לעיניך', קבעו חכמים כלל גדול בתורת הענישה העברית: 'משלקה - הרי הוא כאחיד' (משנה, מכות, ג, טו). וכלל גדול זה יפה הוא לא רק לאחר שריצה את עונשו אלא גם בעת ריצוי העונש, שאחיד ורעך הוא, וזכויותיו וכבודו כאדם שמורים עמו ועומדים לו. (בג"ץ 337/84 הוקמה נ' שר הפנים, פ"ד לח(2) 826, 832).**

51. ראו עוד לעניין זה מתוך פסק-דינו המקיף של השופט דנציגר ברע"ב 6956/09 מאהר יונס ואח' נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 2010(4)189, בפיסקה 36 לפסק הדין: גישה של שיטת המשפט הישראלית באשר לתכלית מאסרו של אדם, היא כי זו מתמצית בשלילת חירותו האישית של האדם, תוך הגבלת חופש תנועתו. לפי גישה זו, גם כאשר אדם נאסר, שמורה לו כל זכות אדם הנתונה לו. אכן, "בהיכנסו אל הכלא מקפח אדם את חירותו אך אינו מקפח את כבודו".

52. סעיף 10(1) לאמנה לזכויות אזרחיות ומדינתיות קובע כי :

All persons deprived of their liberty shall be treated with humanity and with respect for the inherent dignity of the human person.

סעיף זה פורש על ידי הוועדה לזכויות האדם, הגוף הממונה על יישום האמנה, ב- CCPR General Comment No. 10.4.1992, באופן רחב ביותר :

**[R]espect for the dignity of such persons must be guaranteed under the same conditions as for that of free persons.**

Persons deprived of their liberty enjoy all the rights set forth in the Covenant, subject to the restrictions that are unavoidable in a closed environment.

53. גם על-פי סעיפים 1 ו-5 של ה-Basic Principles for the Treatment of Prisoners, אשר אומצו על ידי האסיפה הכללית של האו"ם (בהחלטה 45/111 מתאריך 14.12.1990), נקבע העיקרון לפיו אסירים זכאים לכל זכויות האדם מלבד אלו הנשללות מעצם המאסר עצמו. בסעיף 1 נקבע כי:

All prisoners shall be treated with the respect due to their inherent dignity and value as human beings.

ועל פי סעיף 5:

Except for those limitations that are demonstrably necessitated by the fact of incarceration, **all prisoners shall retain the human rights and fundamental freedoms set out in the Universal Declaration of Human Rights**, and, where the State concerned is a party, the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, and the International Covenant on Civil and Political Rights and the Optional Protocol thereto, as well as such other rights as are set out in other United Nations covenants.

54. לעניין חובת המשיב לקיים תנאי כליאה ההולמים בני אדם, **כפי שמשקף בדין הבינלאומי**, יפים דבריו של כבוד הנשיא ברק בפרשת המוקד להגנת הפרט:

הוראות מיוחדות אלה (הוראות בדבר תנאי המעצר במתקני כליאה שבאחריות הצבא – ד.ש.) כפופות לעקרונות הכלליים של המשפט הבינלאומי המנהגי. כן כפופות הן להוראות באשר לתנאי המעצר הקבועות באמנת ג'נבה בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, 1949, כתבי אמנה 1, עמ' 559 (ה-Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War). כידוע, מדינת ישראל רואה עצמה מחויבת על פי ההוראות ההומניטריות שבאמנה זו. על מחויבות זו חזר בא כוח המשיב גם בעתירה שלפנינו. ברור שההוראות של אמנת ג'נבה העוסקות בתנאי מעצר הן בעלות אופי הומניטרי, ויש על כן לנהוג על פיהן. נוכל להשאיר פתוחה את השאלה אם על תנאי המעצר באזור חלות הוראות חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. לענייננו די בכך כי חלים העקרונות

הכלליים של המשפט המינהלי, המלווים כל חייל ישראלי באזור (ראו בג"ץ 393/82 ג'מעית אסכאן נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון ואח', פ"ד לז(4)785). על פי עקרונות אלה על הצבא לנהוג באזור, בין השאר, בסבירות ובמידתיות, תוך איזון ראוי בין חירות הפרט לצרכי הכלל. על אמות מידה ראויות של סבירות ומידתיות ניתן ללמוד מהסטנדרט המינימאלי לטיפול באסירים (ה- Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners). אמות מידה אלה אומצו ב-1955 על ידי הקונגרס הראשון של האומות המאוחדות למניעת פשע ולטיפול בעבריינים, ואושרו על ידי האומות המאוחדות ב-1957 ו-1977 (ראו בג"ץ 221/80 דרויש נ' שירות בתי הסוהר, פ"ד לה(1)536, 539--540; להלן - פרשת דרויש; בג"ץ 546-540/84 יוסף ואח' נ' מנהל בית הסוהר המרכזי ביהודה ושומרון, פ"ד מ(1)567, 573; להלן - פרשת יוסף; בג"ץ 253/88 סג'דיה ואח' נ' שר הביטחון, פ"ד מב(3)801, 832; להלן - פרשת סג'דיה). הן חלות על כל מי שנתון במאסר, לרבות מעצר.

55. מכאן, שאם הוראות אלו חלות על הצבא, בכובעו כמפקד הצבאי בשטח כבוש, על אחת כמה וכמה כי ההוראות ההומניטאריות של הדין הבינלאומי, הנזכרות בדבריו של הנשיא ברק, חלות על המשיב, כאשר הוא מחזיק בעצירים פלסטינים, תושבי השטחים הכבושים, בתוך שטח ישראל.

56. כך נקבע לעניין תחולת הכללים שנקבעו בדין הבינלאומי בכל הנוגע לתנאי הכליאה של העצירים הפלסטינים המוחזקים בישראל בפסק-דינה של הנשיאה בייניש בבג"ץ 2690/09 יש **דין ואח' נ' המפקד הצבאי ואח'** (טרם פורסם), בפסקה 7 לפסק-הדין:

בית משפט זה עסק פעמים רבות בשאלת הבטחת תנאים הולמים לעצורים הפלשתיניים, בין אם הם עצורים בישראל ובין אם במחנה עופר, על-פי אמות המידה המהותיות הקבועות באמנות הבינלאומיות. כך, עמד בית המשפט על החובה לקיים את הסטנדרטים הבינלאומיים לעצורים, על-פי עקרונות ה- Body of Principles for the Protection of All Persons Under Any Form of Detention or Imprisonment (1988), אשר נתקבלו על-ידי העצרת הכללית של האו"ם בשנת 1988, וכמובן על-פי אמנת ג'נבה, וכך גם החיל את העקרונות הקבועים בהוראת סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, משנת 1966... הביקורת השיפוטית בפסקי הדין הדנים בזכויות עצורים ותנאי החזקתם התמקדה, אפוא, בקיום ההוראות המהותיות הקבועות בדין הבינלאומי.

57. מכאן, שתנאי כליאה, הפוגעים פגיעה קשה בכבודם של העצורים במתקן ובצלם האדם שלהם, מהווים הפרה ברורה וקשה של ההוראות הקבועות בחוקי היסוד ובדין המינהלי הישראלי, וכן בדין הבינלאומי, עליו נרחיב להלן.

**תנאי כליאה הולמים על-פי המשפט הבינלאומי הפומבי**

58. המשפט הבינלאומי הפומבי מפרט, בשורה ארוכה של כללים, את התנאים בהם מותר להחזיק עצורים לפני משפט. הכללים החלים על עצורים תלויים במעמדם: לוחמים, הזכאים למעמד של שבויי מלחמה, נהנים מההגנות של אמנת ג'נבה השלישית בדבר הטיפול בשבויי מלחמה משנת 1949; זכויותיהם של אזרחים עצורים מעוגנות באמנת ג'נבה הרביעית בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה משנת 1949 (להלן: **אמנת ג'נבה**). **לא יכול להיות מצב בו עצור אינו נופל לאף אחת מההגדרות הללו:**

Every person in enemy hands must have some status under international law: he is either a prisoner of war and, as such, covered by the Third Convention, a civilian covered by the Fourth Convention, or again, a member of the medical personnel of the armed forces who is covered by the First Convention. There is no intermediate status; nobody in enemy hands can be outside the law (Jean S. Pictet (ed.), **Commentary: IV Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War**, Geneva, ICRC 1958, p. 51).

59. מאחר שמדינת ישראל אינה מעניקה לעצורים הפלסטינים מעמד של שבויי מלחמה, הרי יש לבחון את ההגנות הניתנות לעצורים לפי הכללים הקבועים, בין השאר, באמנת ג'נבה הרביעית. אמנה זו מקדישה 63 סעיפים, כשליש מהאמנה כולה, לנושא זכויות עצורים ותנאי הכליאה שלהם.

60. בסעיף 85 לאמנת ג'נבה נקבע כי מקום המעצר צריך לאפשר תנאים בסיסיים לשמירה על כבודם ובריאותם של העצורים. עליו להיות מוגן מפני פגעי מזג האוויר ומפני רטיבות. יש לספק בו חימום, במידת הצורך, ותנאי איוורור נאותים. חובה לספק לעצורים כלי מיטה מתאימים ושמיכות די צרכם, תוך התחשבות באקלים, בגיל העצורים ובמצב בריאותם. כמו-כן, חובה על הרשויות הכולאות לדאוג לתנאי היגיינה בסיסיים, כולל שירותים ומקלחות נקיים וכלי רחצה.

61. סעיף 90 לאמנת ג'נבה קובע כי יש לאפשר לעצורים לקחת עימם בגדים להחלפה טרם מעצרם, ואם אין ידם משגת – חובה על הרשויות הכולאות לספק להם בגדים להחלפה, בהתאם לתנאי מזג האוויר.

62. סעיף 100 לאמנת ג'נבה קובע כי חל איסור להחזיק את העצורים בתנאים שיסכנו את בריאותם, או בתנאים המחייבים מאמץ גופני מצד העצורים, או שיהוו התעללות גופנית או נפשית.

63. כפי שכבר ציינו, כללים בנוגע לתנאי כליאה של עצורים, בנוסף לאלה המופיעים באמנת ג'נבה, מופיעים גם ב- United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners, שנקבעו בשנת 1955. בסעיף 47 לעתירה ציינו שני סעיפים עקרוניים מתוך הכללים הללו, אולם, בנוסף, ישנה במסגרת הכללים רשימה ארוכה של סעיפים, בהם דרישות ספציפיות ופרטניות לתנאי הכליאה המינימאליים הנדרשים.

64. סעיפים 9-14 קובעים כי על מקום המעצר לענות על דרישות בסיסיות כדי להבטיח את בריאות העצורים, כולל איורור, מקום מינימאלי לשינה, תאורה נאותה, חימום וציוד סניטארי שיוכל לספק את צרכי כל העצורים, כולל שירותים ומקלחות עם מים חמים. על השירותים והמקלחות להיות נקיים והיגייניים, כך שתישמר בריאות העצורים.

65. סעיפים 15-21 קובעים כי על תנאי המחיה במתקן המעצר לאפשר שמירה על כבודם הבסיסי של העצורים, ולכן, בין היתר, ישנה חובה לאפשר לעצורים להתקלח ולכבס את בגדיהם. חובה על הרשויות הכולאות לספק בגדים להחלפה לעצורים שאין להם בגדים משלהם. חובה לאפשר מיטה נפרדת לכל עצור ומקום מספיק ונאות לשינה.

66. אם נשווה בין התנאים במתקן בפתח-תקווה, כפי שעולים מהעדויות של העצורים שהוחזקו במתקן, לכללים בדין הבינלאומי בכל הנוגע לתנאי כליאה מינימאליים, נראה שהמשיב כלל אינו לוקח בחשבון את חובתה של מדינת ישראל לעמוד בהם. ניתן אף לומר כי הוא מתעלם מהם בבוטות, בניגוד מוחלט לפסיקת בית משפט נכבד זה.

## סיכום

67. לסיכום, הדין מחייב את המשיב לקיים במתקן המעצר בפתח-תקווה, הנמצא באחריותו ובפיקוחו, תנאי כליאה ההולמים בני אדם, והעומדים בסטנדרטים מינימאליים, הקבועים בדין הישראלי ובדין הבינלאומי.

68. בניגוד לחובות החלות עליו, נמנע המשיב באופן שיטתי ומתמשך מהחלת הדין בכל הנוגע לתנאי כליאה מינימאליים על המתקן בפתח-תקווה. זאת, למרות תלונות חוזרות ונשנות בעניין זה. התצהירים, המצורפים לעתירה זו, ממחישים עד כמה תנאי הכליאה השוררים במתקן הינם בלתי אנושיים ובלתי נסבלים.

69. השאלה הנשאלת היא מדוע ממאן המשיב לקיים את חובתו על-פי דין, לתקן את הליקויים הרבים במתקן, ולהביאו לרף המינימום הנדרש ממתקן כליאה בישראל; או, למצער, אם אינו מסוגל לתקן את הליקויים ולהביא את המתקן בפתח-תקווה לרמה העומדת בסטנדרטים מינימאליים, שיפסיק לאלתר לעשות בו שימוש כמקום מעצר, ובטח ובטח שיימנע מהחזקת עצורים שם מעבר לתום תקופת החקירה שלהם.

70. בנסיבות אלה נראה כי רק התערבותו של בית המשפט הנכבד תביא לשינוי במצב, שינוי שצריך היה לקרות מזמן.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותר ושכ"ט עו"ד.

ירושלים, 31 באוקטובר 2011

---

דניאל שנהר, עו"ד  
ב"כ העותר

(ת.ש. 61344, 61346)